
El camí català.. de Gènova a Gant (UNH3)

Autor:

Data de publicació: 12-08-2015

Contràriament al que diu el seu seu nom, Espanya no va ser la descobridora ni la primera en emprar el camí dels espanyols, tots els trams de la ruta eren perfectament coneguts. Tal com ja ho havia fet Annibal amb els seus elefants 1500 anys abans, els comerciants feien servir regularment les parts del camí que uneix França i Itàlia a través dels Alps, per al comerç de mercaderies entre ambdós països.

Contràriament al que diu el seu seu nom, Espanya no va ser la descobridora ni la primera en emprar el camí català, tots els trams de la ruta eren perfectament coneguts. Tal com ja ho havia fet Annibal amb els seus elefants 1500 anys abans, els comerciants feien servir regularment les parts del camí que uneix França i Itàlia a través dels Alps, per al comerç de mercaderies entre ambdós països.

El que van fer els enginyers de Felip I de Catalunya el 1565, de fet l'enginyer Gabrio Cervelloni, q es feia dir "català", va ser replantejar-lo com un conjunt unitari de punta a punta, alguns dels seus trams van ser redissenyats i ampliat, fent-ne un traçat amb caràcter militar per als futurs usuaris. Tot això passava en el moment en que el rei de les Espanyes tenia necessitat de transportar tropes als Països Baixos, motiu que el va empènyer a aprofitar el pas per territoris propis, afegint-hi algun territori neutral.[3]. Per aquest fet, s'ha donat als comandaments dels terços de Flandes, el mèrit del disseny global d'aquest camí, que cal recordar començava a dos ports catalans: Barcelona d'on sortien els "Terços de Flandes" i Nàpols (amb els "Terços de Nàpols").

Durant el recorregut global per anar des de Milà fins als Països Baixos per terra (que ja s'emprava durant el regnat de Carles V), els viatgers del segle XVI havien de superar molts obstacles, tals com coronar passos muntanyencs elevats, travessar grans rius, boscos frondosos, i camins plens de delinqüents. Per tant, calia trobar una ruta que contornés tots aquests obstacles, per un lloc segur i fàcil de viatjar-hi. El chemin des espagnols (a partir d'ara Camí català, ja que l'empravem abans d'existir España) va demostrar ser la resposta, amb el següent recorregut a través de territoris propis sota el govern del rei de les Espanyes: Ducat de Milà, Franc Comtat, Borgonya, Luxemburg, territoris al·liats (Savoia) i territoris neutrals (Lorena).

El traçat del camí català va ser una gran millora respecte al sistema anterior per traslladar tropes a través d'aquests territoris. Cal dir però que els mapes utilitzats per les expedicions espanyoles només tenien la informació referent a qüestions militars, amb exclusió de qualsevol altre detall. Tanmateix, això va obligar als exèrcits a utilitzar guies i escoltes quan creuaven els terrenys que desconeixien, ja que els seus mapes molt generalistes no servien per guiar-los a través d'ells.[3] En el viatge es feia una mitjana de 12 milles per dia, el 1577 els veterans espanyols tornant dels Països Baixos van caminar 15 milles per dia a causa de la calor, en canvi el 1578, van fer una mitjana de 23 quilòmetres per dia durant un fred mes de febrer.[3]

Per a fins militars, el camí català va ser utilitzat per primera vegada pel duc d'Alba el 1567, i l'exèrcit que va passar per darrera vegada ho va fer el 1620.

Si no veieu res premeu un dels links següents:

https://ia601209.us.archive.org/9/items/inh_unh2016/unh3-3-19-mcapdevila.mp4

https://ia601209.us.archive.org/9/items/inh_unh2016/unh3-3-19-mcapdevila.ogv

Your browser does not support the video tag.

